

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل مفهوم رضایت از زندگی در مثنوی مولوی با استفاده از روان شناسی مثبت گرا

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهشهای ادب عرفانی (گوهر گویا)، دوره 14، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

شجاع کیانپور - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، گروه ادبیات و زبان فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه اراک، اراک، ایران

علی صباغی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی، گروه ادبیات و زبان فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه اراک، اراک، ایران

امین رحیمی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی، گروه ادبیات و زبان فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه اراک، اراک، ایران

خلاصه مقاله:

در روان شناسی مثبت گرا، مفهوم کلی «رضایتمندی از زندگی» بازخورد شیوه ادراک و ارزیابی انسان از همه موقعیت های زندگی اش است. این مفهوم در مثنوی معنوی به شکلی فضیلت خواهانه و ثابت و کلی ارائه شده است و همه موقعیت های زندگی انسان را فرامی گیرد. از نظر مولوی می توان با وجود موقعیت های نامطلوب در زندگی، رضایتمندی کامل را از زندگی به دست آورد؛ شیوه کسب آن نیز ارزیابی شناختی صحیح از دنیا، باور و پایبندی به جهان بینی الهی اسلام و عمل به راهکارهایی خاص است. نویسندگان این پژوهش با استناد به عرفان مولوی، مبانی رضایتمندی از زندگی را از مثنوی استخراج و با مبانی روان شناسی مثبت گرا پیوند می دهند. ارزش های معنوی و الهی در سیروسلوک عرفانی مولوی، زمینه ساز سلامت روان و رضایتمندی انسان از زندگی است. برپایه این پژوهش مشخص می شود که مولوی رضایتمندی را هیجانی ربانی می داند که با آموزش و ایجاد باورهای سازگارانه و عملکرد مبتنی بر ارزش های الهی به دست می آید؛ سالک با کسب آن شایسته فنای صفاتی و اتصاف به صفات الهی می شود و سرانجام در زندگی چیزی به جز اراده خداوند طلب نمی کند. هدف در این پژوهش شناخت و تحلیل این مفهوم کلی و مولفه های مرتبط با آن در اندیشه های مولوی با استفاده از آموزه های روان شناسی مثبت گراست. نتایج این بررسی نشان می دهد رضایتمندی از زندگی یکی از مفاهیم متعالی تمدن و عرفان اسلامی است؛ همچنین یک مفهوم تعلیمی عمومی و ثابت در مثنوی معنوی است؛ این مفهوم با ترویج باورها و مهارت های کنترل هیجانات منفی و افزایش هیجانات مثبت در قالب حکایات و مواعظ و تمثیل ها و با تبیین مفاهیمی مانند رضایت به مقدرات و صبر و شکر و قناعت ارائه شده است. روش این پژوهش توصیفی تحلیلی و بر مبنای روش اسنادی و برپایه تحلیل محتوای مثنوی مولوی است.

کلمات کلیدی:

مولوی، روان شناسی مثبت گرا، مثنوی معنوی، رضایت از زندگی، رضا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1209386>

